

Alzina de Can Solà del Pla

Matadepera

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Carrer de Can Solà del Pla, 7
Alçada: 528

Coordenades:

Latitud: 41.61492
Longitud: 2.01268
UTM Est (X): 417741
UTM Nord (Y): 4607493

Classificació

Número de fitxa 08120 - 166
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Espècimen botànic
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: 7777507DG1077N0001IY

Fitxes associades:

[Jaciment de Can Solà del Pla](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dv., 29/01/2021 - 09:28

Descripció

Exemplar del gènere *Quercus ilex* subsp. *ilex*, situat al davant de la façana principal de la casa que des de fa anys està transformada en restaurant.

Quan s'accedeix a la casa, l'arbre destaca per la seva imponent capçada. Dessota no hi ha cap tipus de vegetació arbustiva ni enfiladisses típiques om l'arítjol o l'heura. S'ha posat en valor, col·locant grava petita vermella al sòl que fa destacar la verdor de les fulles, una circumferència de llambordes perfectament col·locades amb travesses a la part exterior disposades verticalment com si es tractés d'un astre solar. A l'interior d'aquesta circumferència, es dreça l'alzina, envoltada en tot el seu perímetre per un banc de fusta amb respatller i un parell de llums per il·luminar la capçada quan és fosc.

Mesura uns 18 metres d'alçada total per 20 metres d'amplada de capçada. El tronc és rectilini, de manera que tant el volt de soca com el volt de canó (mida presa a 1'30 metres d'alçada) és d'aproximadament 4 metres. Des de ran de terra fins a la creu mesura 4'5 metres d'alçada. L'escorça és forca i clivellada, sense ferides. Per sobre de la creu neixen varies branques potents, de més de 2 metres de diàmetre a la seva base, que es van bifurcant formant la brancada actual que dona forma a una capçada regular i arrodonida. Les fulles més tendres tenen un marge dentat i punxant. L'anvers és de color verd fosc i el revers blanc i pelut, sobretot a les fulles més verdes. El fruit és el gla, amb les escames de la cúpula no punxants. L'alzina floreix als mesos d'abril o maig i les glans maduren al començament de la tardor.

Observacions:

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona, i per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster...). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen per l'adoberia, però també és apreciada la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

Història

Es tracta d'un espècimen autòcton de la zona i per tant, molt més resistent als incendis que no pas el pi. La fusta de l'alzina s'ha emprat tradicionalment per a fer carboneig. El creixement d'aquest arbre perennifoli és molt lent, i per tant produeix una fusta extremadament dura i compacte, molt apreciada per a fer eines per treballar la terra i fusteria (boter, mestre d'aixa, fuster...). De l'escorça se n'obtenen tanins que serveixen en l'adoberia, però també és apreciada la mel mono floral. Les alzines prop de les masies han estat molt apreciades en temps on hi havia bestiar, perquè els glans eren emprats per donar de menjar als porcs.

Bibliografia

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà de Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). *Los Arboles*. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

